

UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

Mijn uitgestrekte handen voelden aan weerszijden de wanden van een gang die als een nauwe tunnel was; nog iets verder en ze raakten het kille oppervlak van een stalen deur. Ik stond weer stil. Mijn lantaarntje wilde ik niet aansteken; gesteld dat hier iemand op mij loerde, dan mocht ik hem niet zoo'n gemakkelijk doel aanbieden. Terwijl mijn linkerhand instinctmatig naar mijn gereedschappen greep, voelde mijn tastende rechterhand de deur al wijken; licht en geruischloos draaide ze open. Er zaten aan weerszijden zware grendels op de paneelen, van onderen en van boven, en ik verwonderde mij dat deze ongebruikt waren gebleven; maar de veronderstelling lag voor de hand dat dit in verband stond met het blijkbaar kort geleden aanvullen van den kolenvoorraad.

Voor ik de ruimere gang binnentrad die achter de deur lag, nam ik mijn revolver uit mijn achterzak, betastte den cylinder om mij te verzekeren dat iedere patroon op haar plaats zat, en stak het wapen toen in den rechter zijzak van mijn jas.

Langs den gladden muur voelde ik mijn weg tot ik wederom tegen een deur stuitte. Ook deze bleek ongesloten, en nu kwam een gevoel van in een val te worden gelokt met plotselinge scherpte over me. Het ging op deze manier te gemakkelijk.

Een minuut lang stond ik te luisteren. Er was niets dan de stilte. Toen keerde ik terug naar het punt vanwaar ik gekomen was; ik wilde weten of ik misschien gevolgd, bespied werd, of mijn terugtocht wellicht reeds afgesneden was. Maar ik vond alles onveranderd in den vorigen toestand.

Opnieuw stond ik voor de tweede deur, en ditmaal duwde ik ze open. De ruimte waarin ik nu kwam was grooter dan de vorige, want aan weerszijden van de deurposten weken de muren, die ik betastte, verder uiteen.

Nogmaals stond ik stil en luisterde. Het bloed klopte aan mijn slapen en zong in mijn ooren; geheimzinnig fluisterde de stilte. Een vreemde spanning kwam over mij, de zekerheid bijna dat iemand mijn binnenkomen wist, mij hoorde, mijn voetstappen met luisterende ooren volgde. Het kon niet anders: ik werd hier binnengelokt; men wachtte op me; ik had slechts de nog benodigde tien of twintig passen te doen om in den zorgvuldig voor mij uitgezetten strik te vallen. Hoe? — Ik wist het niet. Misschien zou ik straks in een kuil of een put stappen, misschien plotseling door een paar kerels overvallen worden; misschien ook zouden er, bij 't openen van een volgende deur, eenvoudig een paar revolver-schoten vallen. Zou ik licht aansteken? Neen — in de duisternis lag misschien mijn redding. Als er iemand op mij loerde, mocht ook hij zijn aandeel in het onverwachte en in de spanning hebben.

Nog stond ik onbeweeglijk, en het was alsof de duisternis tot me sprak, de stilte me iets te zeggen had. Mijn gezichtszin was uitgeschakeld, maar een vreemde, fijne gewaarwording van de dingen om me heen kwam over me als door de geheimzinnige werking van een zesde zintuig. Ik geloof niet dat ik ooit zoo sterk intuïtief gevoeld heb als toen, zoo duidelijk en overtuigend het overwicht van het instinct onderzonden op alle uitingen van het verstand. En ik moest op dat oogenblik denken aan wat Mary me zoo

dikwijls gezegd had: dat de geest soms zijn zuiverste waarnemingen doet als hij op ingevingen en voorgevoelens let, waarmee het verstand geneigd is te spotten.

Ik wist, met niet te verwrikken zekerheid, dat ik niet alleen was. En ik kan het niet beter uitdrukken dan zóó: terwijl mijn gedachten normaal en welbeheerscht doorwerkten, werd, onafhankelijk daarvan, het draadloos station van mijn ziel opgeroepen door dat van een gelijkgestemde ziel. Het waren nog slechts zwakke vonken die oversprongen, de golflengten waren nog gering, maar het contact bestond, dit was buiten twijfel. En het moest een ziel zijn in angst en nood, gelijk de mijne, want alleen dan, in die groote, bijna ondraaglijke spanning, kan ons het bestaan van dit nieuwe zintuig ontdekt worden. Het was onhoudbaar. Met een ruk ontstak ik een lucifer.

Er was niets om me heen dan een gewelfde kel-

HET HINDENBURG-STANDBEELD TE BERLIJN.

Op de Königsplatz te Berlijn is een standbeeld onthuld voor Generaal-Veldmaarschalk Von Hindenburg, den aanvoerder van de Duitsche legers die tegen de Russen strijden. Het gedenkteeken, dat kolossale afmetingen heeft, is van hout vervaardigd, en bestemd om „benageld" te worden. De onthulling geschiedde in tegenwoordigheid van Prinses August Wilhelm en vele andere autoriteiten, terwijl een talrijk publiek de plechtigheid bijwoonde. Wij geven hierboven het gedenkteeken na de onthulling, op het oogenblik dat de officieele personen den eersten spijker in het beeld zullen slaan. Rond de Overwinningstzuil (het gedenkteeken rechts van het beeld) vliegt de Zeppelin „Hansa".

derruimte, die aan het rechtereinde naar een gang of een trap scheen af te buigen; rechts van de deur die ik binnengekomen was liep een koperen stang of leuning langs den muur naar den hoek waar het gewelf afboog. De lucifer brandde op en viel uit mijn opgeheven hand. Ik besloot op den tast de leuning te volgen tot aan het einde en daar opnieuw licht te maken.

Maar zoodra de duisternis weer over me viel, begon elk van mijn vezels opnieuw te trillen, te seinen, zou ik willen zeggen; elektrische stroomen gingen van mijn hersens uit en vloeiden er binnen: de draadloze stations trachtten wederom in contact te komen.

En nu, voor 't eerst, kwam een dreigend gevoel van angst over me; mijn beenen beefden, het zweet begon mij klam van het voorhoofd te droppelen. Maar het was geen vrees voor mezelf: Mary was in dit huis, ze was in mijn onmiddellijke nabijheid, en — ze was in gevaar, want haar ziel riep angstig de mijne, sprak uit wat haar mond niet te zeggen vermocht . . .

Ik wachtte, wachtte totdat de seinen duidelijk zouden worden. Maar niets brak de stilte die mij als met een zwart laken van heel de levende wereld afsloot. En met droge lippen vroeg ik hardop, verward en verschrikt van mijn eigen stem, die ik niet verwachtte en die heesch en gesmoord klonk: „wat heb je me te zeggen, Mary; wat heb je me te zeggen?!"

Maar ik worstelde met mezelf, begrijpend dat ik mijn koelbloedigheid moest terugwinnen, dat er te veel op het spel stond om aldus voort te gaan met mijn tijd aan vage spiritistische séances te besteden, terwijl de harde werkelijkheid mij wachtte. En toch . . . en toch wist ik in deze oogenblikken van uiterste gevoels spanning zekerder dan ooit dat er diep in mij dingen sluimerden, neen: te ontwaken begonnen, die me zeiden dat er beter en hooger leven voor me weggelegd was dan wat ik tot nu toe verspild had aan grove jacht op materiele winsten en genietingen . . . Ik moest nu niet denken wat er aan dit avontuur voor mij te verdienen viel — zij, die mij het liefste op deze aarde was, liever dan geld en goed en genot, bevond zich in nood, in levensgevaar, en ik moest haar redden. In dit oogenblik zwoer ik dat dit ons laatste avontuur zou zijn, dat we samen ten onder zouden gaan of samen tot een reiner leven zouden herboren worden.

Langzaam, met uitgestrekte handen, ging ik recht voor me uit, verder het gewelf binnen, op het punt aan dat me onweersstaanbaar, hoewel onzichtbaar, trok. Er was hier iets, iemand, waarvoor ik mijn leven wagen moest, iemand die in angst en pijn om mijn hulp riep. En ik doorleefde de vijf minuten die ik hier was, als een reeks van bange, dreigende uren, zóóveel was er gedurende dien korten tijd in me omgegaan.

Plotseling, met een schok, bleef ik staan: het was alsof ik, dicht bij me, daar waar in den rechterhoek het gewelf afboog, twee zwak lichtende punten zag, twee als fosforesceerende kleine bollen — wijd gesperde, angstige menschenoogen leken het, die glansden in de diepste, beklemmende duisternis. Ik aarzelde niet langer, en hoewel ik mijn hart tegen mijn borstkas bonzen hoorde, stak ik mijn lantaarntje aan.

Mijn oogen, aan het donker reeds gewend, knipten een oogenblik pijnlijk dicht toen het vlammetje opgloeide. Maar weldra was ik die, seconde van zwakheid meester, en ik zag om me heen.

Ik stond voor een doodlopende ruimte, die klaarlijk gediend had om een trap te bevatten welke naar een hogere verdieping leiden moest. Langs den wand glom de koperen leuning die ik reeds te voren had opgemerkt. Opziende ontwaarde ik, in de schaduwen van de welvende zoldering, het gapende zwart van de boven mij liggende kamerruimte, en aan de onderzijde daarvan hing 't bovenstuk van een zware ijzeren trap, welks beneden-gedeelte, op meer dan manshoogte, blijkbaar weggenomen was.

En aan de ijzeren stijlen van die trap . . .

Ik gilte het uit; mijn geheele lichaam schokte.

„Mary!" riep ik, „wat is er?!"

Geen antwoord volgde; er was alleen de spottende echo van mijn stem.

Aan de ijzeren stijlen van de trap lag Mary vastgebonden, met handen en voeten, zoo vastgesnoerd dat zij niet de geringste beweging maken kon; een doek was over haar mond geknoopt, en in haar doodsbлек gezicht staarden, als fosforesceerende lichten, haar wijd-open angstoogen. Machteloos was ze, sprakeloos, veroordeeld tot lijdelijk toezien, beroofd van elk middel om zich te uiten; maar de uiterste spanning van haar zenuwen, haar wil, haar verlangen, had een nieuwe en geheimzinnige macht in haar geschapen, een zesde zintuig, waarmee zij, als langs geestelijke wegen, haar hevig werkende gedachten op mij overgebracht had, zonder geluid of beweging. Het